

Pastor Ghiță Rițișan
APME

Cum rămâne cu fântânile pe care le săpăm?

Săpatul fântânilor în țările africane se numără printre cele mai cunoscute proiecte desfășurate de agențiile de misiune în ultimele decenii. Situația de-a dreptul dramatică din multe țări paupere, în privința accesului oamenilor la o sursă de apă, justifică pe deplin aceste investiții. Zeci de milioane de oameni din aceste zone ale lumii nu au nici măcar apă zilnică pentru băut. Fotografii cu femei cărând pe cap uriașe bidoare cu apă, în timp ce mai poartă și un copil în spate, au impresionat și încă impresionează credincioșii din lumea civilizată. Nu putem rămâne insensibili la astfel de scene, chiar dacă cei mai mulți dintre noi nu știm și nici măcar nu putem realiza ce înseamnă lipsa acestui element fundamental al vieții - apa. Și cum am putea înțelege când la un simplu spălat pe dinți s-ar putea să folosim mai multă apă decât consumă un boșiman din deșertul Kalahari într-o săptămână. Noi trăim risipind în mod continuu resursele pe care Dumnezeu ni le-a dat.

Nevoia de fântâni în Africa începe să-i preocupe acum tot mai mult și pe credincioșii români. Unii s-au implicat deja în astfel de proiecte iar alții sunt foarte deschiși să o facă în viitorul apropiat. Discuțiile despre fântâni purtate cu cei interesați m-au condus, poate inevitabil, înspre unul dintre cele mai cunoscute pasaje din Noul Testament, cel care descrie dialogul pe care l-a purtat Isus cu femeia samariteancă lângă fântâna lui Iacob (Ioan 4). Poate vă întrebați: ce legătură ar putea exista între săpatul fântânilor în Africa și prezența lui Isus, acum două milenii,

lângă fântâna lui Iacob? Personal cred cu tărie că în acel pasaj din Evanghelia lui Ioan, dincolo de învățătura absolut unică cu privire la închinare și evanghelizare personală, ne este prezentat un principiu de bază în misiologie: oamenii au nevoie într-adevăr de apa de izvor, dar au nevoie mai mult decât pot ei realiza de apa vieții! Oamenii au într-adevăr mare nevoie de spitale, de orfelinate și de școli, dar au și mai mare nevoie de Evanghelia. Au nevoie de vindecare și ajutor dar au nevoie și mai mare de iertare și împăcare cu Creatorul. Dacă pierdem vreedată din vedere aceste aspecte, lucrarea de misiune pe care o facem nu este după modelul celei făcute de Mântuitorul nostru.

Patriarhul Iacob a realizat un lucru extraordinar săpând fântâna, care urma să îi poarte numele, în acel pământ arid al Siharului. Zeci de generații de oameni au supraviețuit de-a lungul secolelor datorită fântânii. Din cauza aceasta samaritenii l-au considerat pe Iacob „părintele” sau strămoșul lor, chiar dacă, genealogic, nu aveau aproape nicio legătură cu el. El le-a dat fântâna, le-a dat apă! Dar Iacob nu le-a putut da mai mult! De sute de ani lângă fântâna lui Iacob trăiau și mureau oameni care nu Îl cunoșteau pe Dumnezeu lui Iacob și care aveau un mod de închinare fals.

Povestea din Samaria ne arată că nu e suficient pentru o comunitate să aibă pe aproape o fântână. Lângă fântână ar trebui să fie cineva care să le dea oamenilor și apa vie, cea care susține adevărata viață. Cineva care să-i poată ajuta să-și rezolve marea problemă, care nu e lipsa apei, ci

„Acolo se afla fântâna lui Iacob. Isus ostenit de călătorie ședea lângă fântână. Era cam pe la ceasul al șaselea” (Ioan 4:6)

păcatul. Iacov le-a lăsat samaritenilor o fântână. Dar a trebuit să vină Isus, care s-a așezat lângă fântână și le-a dat apa care a schimbat viața acelei femei păcătoase și a schimbat apoi și cetatea.

Este extraordinar că și noi românii putem săpa fântâni pentru cei cărora le lipsește apa. Că putem zidi orfelinate, azile, școli sau spitale pentru cei nevoiași. Dar după ce zidarii, tâmplarii, instalatorii sau sonderii pleacă, ne gândim dacă avem pe cine lăsa lângă aceste „fântâni” să răspândească vestea bună? Acest lucru este esențial într-o misiune făcută după modelul biblic. Altfel oamenii vor bea doar din apa noastră, dar vor rămâne fără apa de sus.

Lipsa celor de lângă „fântâni”, a misionarilor de carieră, în multe proiecte de azi arată cât de puține facem în ceea ce privește o strategie coerentă de misiune pe termen lung. Acele comunități de necredincioși din lumea a treia sau de pretutindeni nu pot fi schimbate doar prin realizarea unor proiecte sociale care răspund nevoilor fizice urgente. Ele au nevoie și de creștini autentici care să locuiască acolo și care să intruzeze în mijlocul lor mesajul pe care îl propovăduiesc. Isus ne-a trimis să mergem și să facem ucenici din toate neamurile, nu pseudo-converțiți sau asistați social. Iar pentru a face ucenici ai lui Hristos este nevoie de timp și, mai ales, este nevoie de modele. Lipsa celor de lângă „fântâni”

mai arată apoi și cât de mult am fost și suntem influențați de gândirea seculară. Nevoile fizice ale oamenilor ne impresionează și ne mișcă mult mai mult decât nevoile lor spirituale. Păcatul și depravarea omenirii nu ne mai dor! De destinul etern al oamenilor nu ne mai pasă! Poate am ajuns să nu mai credem nici în viața de după moarte, nici în judecata finală și nici în iad?! Dacă am crede cu adevărat am conștientiza că marea problema a omului și care trebuie urgent soluționată este păcatul, nu sărăcia. Am realiza că cea mai mare nevoie a lui este cea de iertare și de împăcare cu Dumnezeu. Atunci am fi preocupați nu doar să săpăm fântâni prin Africa sau India (chiar dacă acele „fântâni” se numesc spitale, azile sau orfelinate), ci am fi preocupați să ne asigurăm că este mereu cineva lângă fântâni, în fiecare generație, care să le dea oamenilor apa care le lipsește cel mai mult – apa vie.

